

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17775/2024
11.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца „АА“ д.о.о. ..., чији је пуномоћник Исидора Грабеж, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Павао Виловић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1567/23 од 17.04.2024. године, у седници одржаној 11.09.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1567/23 од 17.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1567/23 од 17.04.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2804/20 од 12.12.2022. године, исправљена решењем тог суда П 2804/20 од 26.04.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати 5.000.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и тужилац обавезан да туженом надокнади парничне трошкове од 168.150,00 динара. Одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП која је учињена у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности, нити повреда из члана 374. став 1. у вези члана 396. ставова 1. и 2. ЗПП, на коју је ревизијом указано, пошто је другостепени суд прихватио чињенично утврђење и примену материјалног права првостепеног суда.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је био запослен на неодређено време код тужиоца, чија је делатност организовање коцкања и клађења, у временском периоду од 01.04.2004. године до 18.08.2020. године. По Анексу уговора о раду који су странке закључиле 01.08.2015. године, тужени је код тужиоца обављао послове оператера обраде квота и мечева. Одредбом члана 17. тог анекса уговора, странке су предвиделе да тужени неће обављати послове предвиђене уговором у своје име и за свој рачун, као и за рачун другог послодавца без сагласности тужиоца за време трајања уговора, као и две године након престанка рада. Тужилац је преузео обавезу да туженом у случају престанка радног односа две године исплаћује месечну накнаду у висини минималне зараде у складу са важећим прописима Републике Србије. За случај да тужени прекрши наведену забрану предвиђено је право тужиоца да захтева накнаду штете у минималном износу од 5.000.000,00 динара. Након што је 2017. године тужилац увео аутоматизацију процеса уноса мечева и израде квота, тужени фактички није обављао послове квотера, већ је радио резултовање (унос резултата) и контролисао да ли је софтвер за израду квота направио неку грешку. Програми које је увео тужилац аутоматски су креирали понуду. За време радног односа код тужиоца, тужени није имао приступ информацијама о тужиочевим најпрофитабилнијим продајним местима и играчима, нити се бавио усмеравањем квота на једног играча, односно нотификацијом за конкретног играча, већ је то радила друга тужиочева служба. На основу анекса уговора који су странке закључиле 23.02.2018. године промењен је назив радног места туженог, тако што је означено да обавља посао оператера у служби израде квота и учествује у креирању понуде. Закљученим Анексом уговора о раду од 31.03.2020. године тужилац је снизио зараду туженог са 85.000,00 динара на минималну зараду, а 18.08.2020. године туженом је престао радни однос. Тужилац је туженом од 18.08.2020. године закључно са 31.05.2022. године исплаћивао месечну накнаду у вредности минималне зараде у складу са важећим прописима Републике Србије, на основу члана 17. Анекса уговора о раду од 01.08.2015. године. Тужени је 24.08.2020. године засновао радни однос код другог послодавца, чија је претежна делатност коцкање и клађење и обављао послове у сектору клађења на пријему и контроли тикета и послове везане за квоте.

Са полазиштем на наведено утврђење, нижестепени судови налазе да тужилац неосновано захтева накнаду штете због повреде забране конкуренције, пошто нису испуњени услови из чланова 161. и 162. Закона о раду. Наиме, тужилац није спровео посебну обуку за обављање послова оператера обраде квота и мечева, којом би се тужени стручно усавршио и стекао нова посебно важна знања, тужени није стекао широк круг пословних партнера и није дошао до сазнања важних пословних информација и тајни, а од 2017. године због аутоматизације процеса рада код тужиоца везаног за унос мечева и израду квота тужени није обављао ни послове квотера, односно вршио је само 5% израде квота за ниже рангиране листе и послове техничке природе. Мада су странке предвиделе клаузулу забране конкуренције, тужилац није доказао да су испуњени законом предвиђени услови за накнаду штете по том основу.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Уговарање забране конкуренције у смислу одредби чланова 161. и 162. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/14) предвиђено је у сврху заштите обављања делатности послодаваца, чији запослени у току рада стичу нова, посебно важна технолошка знања и широк круг пословних партнера или долазе до сазнања важних пословних информација и тајни. У конкретном случају, између странака је Анексом уговора о раду од 01.08.2015. године уговорена забрана конкуренције, као и право тужиоца на накнаду штете од 5.000.000,00 динара за случај повреде ове уговорне одредбе, али је утврђено да тужени није повредио ову забрану закључењем уговора о раду са другим послодавцем 24.08.2020. године. Наиме, тужилац није организовао никакву стручну обуку за туженог, а послови на којима је тужени радио код тужиоца након закључења анекса уговора о раду 2017. године, због аутоматизације процеса рада уведене од стране тужиоца нису имали такав квалитет који је водио стицању нових, односно посебно важних знања и који су га ограничавали да се након престанка радног односа, за који је примао минималну зараду поново радно ангажује. Странке јесу раније закљученим Анексом уговора о раду од 01.08.2015. године предвиделе забрану конкуренције и право тужиоца на накнаду штете за случај повреде ове одредбе, али у конкретном случају тужени није стекао радом код тужиоца нити нова знања, нити пословне контакте који су по закону услов за примену ове клаузуле.

Ревизијским наводима да је тужени радио много више од пуког коришћења софтвера, као и да је несумњиво долазио у посед тачних и поверљивих информација о квотама, тужилац побија правилност чињеничног утврђења, из ког разлога се ревизија не може изјавити по члану 407. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**